

slaget om Eftergivelse af Kommuneskatter. Det forekommer mig ikke, at det ærede 2det Medlem for 5te Kreds (Oluf Jensen) har Ret i sine Udtalelser om dette Lovforslag. Jeg kan ikke læse det paa den Maade, som det ærede Medlem syntes at ville læse det paa, at Kommunerne ikke skulde være berettigede til at drage visse Grænser for, i hvor høj Grad de vilde eftergive Kommuneskatterne. Der staar kun i § 1, at Kommunalbestyrelserne skal være bemyndigede til uden derom indgivet Andragende at foretage dette Skridt. Men jeg forudsætter rigtignok, at det har været Meningen, at det staar enhver Kommunalbestyrelse frit for at bestemme, efter hvilke Regler og paa hvilken Maade man vil gøre det indenfor den enkelte Kommune, alt efter som Forholdene ligger. Som sagt, jeg anbefaler paa min Gruppes Vegne Lovforslaget til meget hurtig Behandling.

Jørgen Berthelsen: Det er vistnok ret usædvanligt, at man, som den højtærede Indenrigsminister har gjort her, rejser Spørgsmaalet om et Udvalgs Arbejde; men jeg gaar ud fra, at naar den højtærede Formand har givet Indenrigsministeren Lejlighed til at rette en Kritik mod Udvalgets Arbejde, saa vil det ogsaa kunne tillades mig som Udvalgets Formand at gøre nogle ganske faa Bemærkninger om Sagen. Jeg vil gerne først oplyse, hvad der maaske ikke er alle bekendt, at den Lov, som blev fremsat her og vedtaget her, Loven af 30. Oktober 1916, var en rent midlertidig Lov. Det Lovforslag, som den højtærede Indenrigsminister fremsatte for os, var en Lov uden Tidsbegrænsning. Der staar i den udarbejdede Oversigt over Rigsdagsvirksomheden saaledes: „Kommissionens Forslag vil være at afgive inden Udgangen af Aaret 1916, for saa vidt angaar de øjeblikkelige Foranstaltninger, og i øvrigt inden Udgangen af 1917“. Jeg tror, at baade den højtærede Indenrigsminister og vist saa godt som hele Udvalget var enige om, at saaledes maatte Loven forstaas. Vi fik Lovforslaget forelagt her i Landstinget den 23. November, og vi afsendte en Skrivelse vistnok allerede den 5. December med en Forespørgsel til den højtærede Indenrigsminister. Vi fik Svar paa denne Skrivelse fra den højtærede Indenrigsminister den 18., efter at Landstinget havde afsluttet sit Arbejde paa den Side Juleferien. Det var altsaa ganske umuligt for os at foretage os noget angaaende denne Sag før

efter Juleferien. Spørgsmaalet blev saa drøftet blandt Udvalgets Medlemmer. Hvad vil det egentlig sige? Er denne Kommission ikke faldet bort? Dens Lovetid maatte efter almindelig Opfattelse forstaas saaledes, at den var udløbet, allerede fordi Loven ikke var blevet fornyet inden Udgangen af 1917. Jeg vil gerne have Lov til her at referere en lille Smule om denne Sag, thi jeg synes, at Ministerens, man kan vel sige, Angreb paa Udvalgets Arbejde er ganske uberettiget. Den højtærede Minister havde saa en Samtale med et eller enkelte af Udvalgets Medlemmer, og man fik egentlig en Slags gensidig Forstaaelse af, at man vel nok kunde sige, at den Kommission godt kunde blive ved at sidde uden egentlig Lovhjemmel, indtil vi havde afsluttet vort Arbejde. Der blev efter den Tid fremsat to Ændringsforslag i Udvalget. Det ene gik ud paa, at Kommissionens Virksomhed skulde udløbe med Finansaaaret, det andet paa, at Kommissionens Arbejde skulde slutes med Aaret 1918. Ved en Samtale, jeg har haft med Ministeren, og som siden har bekræftet sig ved en Forhandling med Ministeren, viste det sig, at Ministeren ikke kunde antage nogen af disse to Ændringer. Naar Forholdet er saaledes, som den højtærede Minister refererede ved den Skrivelse, der er kommet for nylig, og hvori Ministeren har fremsat en Anmodning, som er imødekommet fra Udvalgets Side — vistnok ogsaa noget ganske ekstraordinært —, om at faa at vide, hvordan Udvalgets Stilling er, for at Ministeren kunde faa Anledning til at rejse Sagen, saaledes som det nu er sket her i Dag — det har maaske været Hensigten med Anmodningen —, saa mener jeg, at dermed er det bevist, at Kommissionen under de nuværende Forhold grumme vanskeligt kunde fortsætte sit Arbejde, navnlig efter, at Kommissionen i Bilag I til Lovforslaget har sagt: „Paa flere Punkter vil Kommissionens Stilling desuden komme til at afhænge af, hvorledes den almindelige, økonomiske, sociale og finansielle Situation udvikler sig i Ind- og Udland. Man skal endelig fremhæve, at Fremskaffelse af Oplysninger fra Udlandet er meget vanskeligt for Øjeblikket“.

Vi har egentlig haft den Opfattelse, at Stillingen er af en saadan Beskaffenhed, at man under de nuværende Forhold grumme vanskeligt kunde fortsætte Arbejdet paa den store Reform, som man mente, at der skulde arbejdes videre paa. Udvalget har, tror jeg, behandlet den Sag fuldstændig korrekt og saa loyalt, som den